

Recensent: Yvonne Vinke

Thijs Zonneveld: 'Thomas Dekker - Mijn gevecht'. Uitgeverij Voetbal Inside/Overamstel, Amsterdam, november 2016. ISBN 9789048835157, zie ook: www.overamstel.com en www.voetbalinside.nl (Alcoholverslaving/ Drugsverslaving/ Verslaving/ Aftakeling/ Schaamte/ PO)

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Dit boek van 224 pagina's vertelt het verhaal van wielrenner Thomas Dekker; van de gevoelige en beïnvloedbare junior tot een gelouterde veteraan met een donker verleden in de achterbuurten van het profwielrennen. Hij geeft aan dat hij steeds meer wilde; meer overwinningen, meer geld en meer vrouwen. Thomas begint met het gebruiken van drugs en doping. Hij loopt tegen de lamp tijdens een dopingtest. Hierna volgt een strijd terug naar de top van de wielwereld en een gevecht met zichzelf.

"Thomas Dekker (1984) heeft genoeg van de leugens. Zijn echte verhaal is nog nooit verteld. De waarheid met al zijn slechte lelijke kanten moet maar eens naar buiten. De schaamte heeft het altijd gewonnen van de last die de kroonprins van het Nederlandse wielrennen met zich heeft megedragen. Maar nu is er niets meer te verliezen." - Samenvatting van http://overamsteluitgevers.nl/boek/?T_ID=11463

Over de schrijver:

Thijs Zonneveld (geboren in 1980) is AD-journalist, schrijft columns voor Nu.nl, Nusport.nl en Wieler Magazine. Zie ook: <http://www.thijszonneveld.com/>. Voorheen schreef hij voor De Pers, voornamelijk als wielerverslaggever. Dit boek is zijn negende boek over wielrennen; de sport waar hij nooit over uitgeschreven raakt. Zijn liefde voor de fiets is dusdanig sterk dat hij in 2016 weer terugkeerde in het (semiprof)-peloton.

Thomas Dekker (geboren in 1984) is voormalig wielrenner. In maart 2015 is hij met zijn profloopbaan gestopt. Meer over Thomas Dekker is te lezen op: [https://nl.wikipedia.org/wiki/Thomas_Dekker_\(wielrenner\)](https://nl.wikipedia.org/wiki/Thomas_Dekker_(wielrenner)), en natuurlijk in het hier besproken boek.

Wat viel op:

Mogelijk verwacht je van tevoren dat er in dit boek vooral kritisch gesproken wordt over de wielrennersport en minder over Thomas Dekker. Echter, Thomas Dekker praat heel open over zijn eigen aandeel in het geheel. Hij neemt geen blad voor de mond en durft kritisch naar zichzelf te kijken.

Citaten:

Blz. 15: "We stonden onder de douche. Ik keek om me heen naar de jongens tegen wie ik vlak daarvoor een van mijn eerste officiële wedstrijdjjes had gefietst. Ze schreeuwden, ze maakten grappen en ze vertelden verhalen over de koers. Sommigen konden er niks van, tegen anderen keek ik op. Dat waren de grotere jongens, die al een groeispurt hadden gemaakt. Een paar hadden haar op hun piemel. Ik keek naar beneden, naar de mijne. Er zat nog geen haartje op. Zelfs geen dons."

Blz. 75: “Het is 4 maart, de zaterdag voor Tirreno-ADriatico. Een paar dagen terug heb ik Fuentes een berichtje gestuurd met een prepaid telefoon die ik speciaal heb gekocht om contact met hem op te nemen. Ik heb hem een berichtje gestuurd. Eén regel, meer niet. Een begroeting in het Engels, daarachter de tijd van mijn aankomst in Madrid en als afsluiting een nummer. Mijn nummer: 24. Ik druk op *send*. Een paar minuten later krijg ik een sms’je terug. Een bevestiging (‘Ok’) en de naam van het hotel waar we afspreken. Het is hetzelfde hotels als de vorige keer: het Diana TRYP Hotel, vlak bij het vliegveld. De procedure zal ook hetzelfde zijn, maar dan omgekeerd. Ik ga niet naar Madrid om bloed af te geven, maar om het terug te laten lopen in mijn lichaam.”

Blz. 149: “Ik puil uit. Het blauwe wielerpak dat ik aan heb, trekt en knelt aan alle kanten. Vorig jaar paste ik het nog, nu lijkt ik op een rollade. Ik kijk naar mezelf met een mengeling van verbazing en afschuw – een paar meter verderop rollen Johan Vansummeren en Dirk Bellemakers over de grond van het lachen. Het is een van de eerste keren na anderhalf jaar lanterfantten dat ik weer op de fiets stap. We rijden een toertocht op de mountainbike, ergens in een Brabants bos. Ik houd Dirk en Summie nog geen vijfhonderd meter bij: ze lossen me al voordat we goed en wel vertrokken zijn. Er zijn twee afstanden: de veertig kilometer en de vijfentwintig kilometer. Zij rijden de veertig, ik de vijfentwintig. Ze zijn eerder terug dan ik. Ik voel me een sukkel.”

Recensies/Extra:

Thomas Dekker en Thijs Zonneveld bespreken het boek onder andere in de wereld draait door. Dit fragment is terug te zien op: <http://pauw.vara.nl/media/366996>

In het volgende fragment van de wereld draait door gaat Nynke de Jong in op de zojuist genoemde bespreking: <http://dewereldddraaitdoor.vara.nl/media/366851>

Kees de Jong: ‘(...) De ex-prof wielrenner staat bij het grote publiek bekend als dopingzondaar, leugenaar en een arrogant mannetje. Daar wil hij met dit boek iets aan doen. Thijs Zonneveld, wieljournalist en nog voor even Nederlands kampioen strandrace, schreef zijn verhaal op. (...) Met dit verhaal maakt Dekker schoon schip, maar vooral met zichzelf. Het moet duidelijk gezegd worden dat er geen nieuwe namen van dopingzondaars worden onthuld. Hij neemt plaats op de biechtstoel en ontziet zichzelf nergens in: spuitend bloed, bezoeken aan de hoeren, kotsen van de drank, hij beschrijft alles wat een tragisch en spannend verhaal in zich moet hebben. (...) Er zijn de afgelopen jaren talloze boeken verschenen van topsporters (prof wielrenners) die aan de dope gingen en later een sterk gevoel van eenzaamheid bleken te hebben en vatbaar te zijn voor depressies en verslavingen. En zolang er flinke contracten, dubieuze managers en nog dubieuzere anti-dopingbonden blijven bestaan hebben we de komende jaren nog een paar boekenkasten te vullen.’ – Zie ook <http://www.roarezine.nl/2016/11/18/thijs-zonneveld-thomas-dekker-mijn-gevecht/>

Ook in de trouw is er een stuk geschreven over het boek ‘Thomas Dekker – Mijn gevecht’:

<http://www.trouw.nl/tr/nl/39681/nbsp/article/detail/4416297/2016/11/16/Thomas-Dekker-herkauwt-vooral.dhtml>